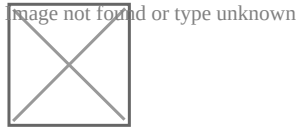

Ο Μύθος του Καλού Μαθητή (Βασιλική Θεοφάνη, Φυσικός)

/ [Πεμπτουσία](#)

Το σχολείο είναι ένας από τους πιο σημαντικούς σταθμούς στη ζωή κάθε ανθρώπου, αλλά ακόμα σημαντικότερος φαίνεται και είναι όταν διανύει κάποιος τη σχολική ηλικία.

Υπάρχει όμως συνταγή για τον καλό μαθητή; Αν υπάρχει, είναι χωρίς παρενέργειες;

Ο καλός μαθητής, είναι αυτός που ξεπερνά ακάθεκτος όλες τις δυσκολίες και τις μεταπτώσεις της ηλικίας του και συνεχίζει να «φέρνει καλούς βαθμούς», εκπληρώνοντας έτσι τις προσδοκίες των γονιών του.

Μήπως όμως το πληρώσουν ακριβά, όταν ο χρόνος τους είναι μόνο για το διάβασμα, όταν δεν πάνε μια βόλτα με τους φίλους τους, όταν δεν έχουν χρόνο να πάνε σινεμά, όταν έχουν απομονωθεί.

Οι γονείς έχοντας μπερδέψει το ρόλο του παιδιού, με το μαθητή, θεωρούν ότι αν υπήρχε πρόβλημα, θα φαινόταν στις επιδόσεις.

Το αδυσώπητο κυνήγι των βαθμών δεν έχει καμία απολύτως θέση στη ζωή ενός μαθητή. Ούτε στην ακαδημαϊκή, ούτε στην κοινωνική, ούτε στην οικογενειακή.

Οι βαθμοί είναι το μέσο για την επιτυχία, δεν είναι αυτοσκοπός. Διαβάζουμε για να μάθουμε, γράφουμε διαγωνίσματα για να εμπεδώσουμε όσα μάθαμε, βαθμολογούμαστε για να αξιολογηθεί η προσπάθειά μας.

Ίσως λοιπόν είναι απαραίτητο να αναθεωρήσουμε κάπως τις αντιλήψεις περί καλών μαθητών και να τις προσαρμόσουμε στο κάθε παιδί ξεχωριστά. Καλός μαθητής είναι αυτός που τα καταφέρνει στο σχολείο και στα μαθήματα, αλλά όχι σε βάρος της προσωπικής του ευτυχίας. Όταν δηλαδή υπάρχει ισορροπία ανάμεσα στις σχολικές επιδόσεις και στην ευχαρίστηση, στο παιχνίδι, στην παρέα με συνομηλίκους, στην τεμπελιά και στο χασομέρι, απαραίτητο συστατικό, ιδιαίτερα της εφηβικής ηλικίας.

Καλός μαθητής είναι κι αυτός που είναι καλός σε ορισμένα μαθήματα και σε άλλα λιγότερο. Καλός μαθητής είναι επίσης και εκείνος που παίρνει μέτριους βαθμούς και είναι ευχαριστημένος, έχει ενδιαφέροντα πράγματα που αγαπάει και προσπαθεί γι' αυτά, έστω κι εξωσχολικά.

Τα παιδιά χρειάζονται τη στήριξη των γονιών σίγουρα.

Όχι για να τους υπενθυμίζουν συνέχεια ότι έχουν κι άλλα μαθήματα, ότι δεν τα πήγαν αρκετά καλά στην τελευταία ορθογραφία ή στο τεστ και για να τα κρατάνε καθισμένα 4 ώρες στην καρέκλα μέχρι να τελειώσουν τη μελέτη τους. Χρειάζονται τους γονείς για βοήθεια σε ό,τι δεν καταλαβαίνουν και δυσκολεύονται. Για να έχουν κάποιον που θα τα ακούσει, όταν έστω και μικροπροβλημάτκια με τη συμμαθήτριά, τη δασκάλα, το γυμναστή, τον καλύτερο φίλο, τον καθηγητή της Χημείας τούς προκαλούν ανησυχία, ένταση, λύπη.

Ο μαθητής λοιπόν οφείλει να ξέρει ότι η «αποστολή σχολείου» είναι δική του, όπως και ο έπαινος, το μπράβο, αλλά και η κατσάδα.

Έτσι θα έχει την ευκαιρία να αναπτυχθεί, να ατσαλωθεί και να χτίσει τις βάσεις για την υπόλοιπη ζωή του.